

MICHAEL R. FLETCHER

NESPASITELNÍ

MANIFEST BLUDU I.

FANTOM
2020 *PRINT*

Copyright © 2015 by Michael R. Fletcher
Translation © Zdeněk Milata
Cover © Dominik Broniek

ISBN 978-80-7594-059-9

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

Staří bohové byli vysílení válkami a zmatením myslí a připomínali spíše unavené válečné veterány než božské entity. Nakažení hrůzou z ceny za své konání se stáhli do demence. Jejich únikem bylo šílenství. Při hledání svého osvobození uprchli zkažení bohové do světů bludů, do světů nezkažených závistí a jejich vlastními psychózami. A přesto nakonec i toto znesvětili. Tak hluboké byly jejich potřeby, tak zoufalý byl jejich úprk z kruté minulosti, že ignorovali jedinou pravdu, před kterou se všichni musí sklonit.

Víra určuje realitu.

Do stvoření se vetřely jejich zvrácené obavy a staly se skutečnými. Obživly jejich nejtemnější myšlenky. Lidé, kteří byli v jednom okamžiku jen postavami vysněnými pro pobavení, se stali skutečnými.

Sny se staly nočními můrami, noční můry se staly skutečností a kradou se zemí jako Albraumové, ztělesněné projevy největších strachů lidstva.

A cykly pokračovaly.

Tvorové zrození z bludů tak nedokonalých bohů nemohou doufat v příčetnost. Tyto noční můry vymezují nové zítřky a bohové v nevýslovné hrůze přihlížejí tomu, co vytvořili.

– NEBRILE GHAST, WAHNVORSKÝ VELEKNĚZ

KAPITOLA 1

Kde blud definuje realitu, je Gefahrgeist králem.

– VERSKLAVEN SCHWACHE, GEFAHRGEISTSKÝ FILOSOF

Následky jejich posledního kšeftu je zahnalý na západ. Do dalšího zchátralého městského státu dorazili jen o jeden krok před spravedlností, a i ten se stále zmenšoval.

Bedeckt, který mhouřil oči proti drsnému větru, vjel do města v doprovodu Stehlen a Wichtiga. Bedecktův monstrózní černý válečný oř jménem Launisch svěsil vyčerpaně hlavu. Ujížděli bez odpočinku už celé hodiny a Bedeckt taky nebyl zrovna malý chlap.

Rozhlédl se po okolních zchátralých domech a zapochyboval, že tohle místo někdy zažilo lepší časy. Těch pár budov postavených z kamene namísto z vyschlého, vybledlého dřeva vypadalo, že každou chvíli spadne. Na tom nezáleželo, stejně se tu dlouho nezdrží.

Z temných uliček vykukovaly lesklé, slídivé oči naplněné zoufalstvím. Nic nového. Mohutný, zjizvený Bedeckt se nedivil, že přitahuje pozornost. Wichtig byl dokonale pohledný. Krátce se ohlédl vlevo na Stehlen, jejíž kůň neustále nervózně stříhal ušima, jako by čekal, že každým okamžikem dostane bez varování ránu. Bedeckt to zvířeti neměl za zlé; sám se cítil podobně, kdykoli se Stehlen přiblížila na délku paže. Jela shrbená proti větrem rozvířenému písku a cenila ohavné žluté zuby v příšerném úšklebku, který jen zřídka opouštěl její bledou tvář. Pravá dlaň jí spočívala na jílci meče. Kdyby na ni někdo zíral příliš dlouho, pravděpodobně by ho zabila. Naštěstí si jí nikdo nikdy ani nevšiml. Zpovzdálí ji následoval prašivý, na kost vyhublý čokl, dokud na něj Stehlen neupřela záštiplný pohled. Pes se zakňučením ucouvl.

Bedeckt pohlédl na Wichtiga. Ten chlap vypadal jako vždy nepříjemně dokonale. Nic na celém světě nedokázalo rozcuchat jeho bohatou hřívu vlasů ani narušit naprosto podmanivý úsměv.

To je ale sebestředný sráč.

Prach z cest dráždil Bedecktovi již tak rozbolavěle hrdlo. Odkášlal si a z nosu vysmrkl chrchel světle zeleného hlenu. Už týden se cítil pod psa a žádné známky zlepšení zatím nevnímal.

„Asi brzo zdechneš, staříku,“ prohodil Wichtig.

„Jsem v pohodě.“ Potřeboval hostinec a teplou postel. Bohové, kvůli pivu by zabil a vůbec by nezáleželo na tom, jak hnusné by bylo.

Stehlen si odplivla do prachu a Launisch uskočil; dokonce i ten válečný kůň se jí bál.

„Ten debil má recht,“ prohlásila. „Šoupneme tě do postele.“

„Na tohle čekáš už –“ Wichtig rychle zavřel pusu, když na něj Stehlen vrhla vzteklý pohled.

Když bude mít Bedeckt štěstí, ti dva se vzájemně podříznou a jeho nechají na pokoji. „Kůň je unavený a mě bolí prdel,“ odpověděl.

„Jsi tlustý a starý,“ vyštěkla Stehlen a při těch slovech její kůň poplašeně zastříhal ušima.

„Jak se tohle zasraný město jmenuje?“ Wichtig se ležerně naklonil v sedle, když projížděl branou opevnění kolem lhostejných stráží v nedbale upravených, ošuntělých uniformách. Opatrně začichal a přehnaně znechuceně nakrčil dokonale rovný nos. „Omlouvám se. Tohle není zasraný město, to je zasraná žumpa. Naprosto odlišný oér.“ Blýskl na Bedeckta naprosto pravidelným bílým chrupem. Závan větru mu načechral nazrzlé vlasy a Wichtig na okamžik vypadal jako nějaký bájný hrdina. Zpoza širokých ramenou mu vykukovaly jílce páru štíhlých mečů a svalnaté paže uvolněně spočívaly na stehnech. Drahý oděv dotvářel celkově skvělý vzhled. Pouze studené šedé oči usvědčovaly tento obraz hrdiny ze lži.

Jak může takový sebestředný zabijácký parchant vypadat tak dokonale hrdinsky? Bohové museli být skutečně zvrácení. Bedeckt samozřejmě vypadal přesně na to, čím byl: stárnoucím válečníkem daleko za zenitem s bolavými zády, ještě horšími koleny, příliš mnoha válečnými jizvami a láskou k pivu. Ani na vrcholu sil nevypadal tak hezky jako Wichtig. Kdyby ano, možná by věci dopadly jinak. Ale o tom pochyboval.

„Doufám, že je v té kupě hnoje nějaká putyka,“ prohlásil Wichtig.

„Už jsi někdy viděl město téhle velikosti bez putyky? A jmenuje se

Unbrauchbar... aspoň myslím.“ Bedeckt si ostražitě prohlédl městské strážce, které je ostentativně ignorovaly, a poškrábal se na rozpláclem nose zbylými prsty levé ruky. O poslední dva prsty, useknuté u prvních kotníků, přišel před mnoha lety v nějaké bezvýznamné válce. V kožené smyčce u sedla mu na dosah ruky visela mohutná sekerka s dvojitým ostrím, které bylo poznamenané častým, nevybíravým zacházením. Krátce pohlédl na Stehlen. „Už jsi tu někdy byla?“

Stehlen si dlouhými prsty prohrábla matné, špinavě blond vlasy. Měla prsty hudebníka, ačkoli za svůj život nezahrála jedinou notu. Zpod zcuchaných vlasů úkosem hleděly bledé, vodově modré oči s nazelenalými skvrnami a nezdravě žlutým bělmem. Zlobným pohledem bloudila kolem, jako by hledala něco, co by mohla nenávidět. Nezdálo se, že by musela hledat daleko. Nozdry zahnutého nosu se jí rozšiřovaly, jako by jí to čich mohl pomoci objevit.

„Ne,“ odpověděla.

„Dobrá,“ zamumlal Wichtig.

Stehlen se na Wichtiga zamračila: „Proč dobrá?“

„Pravděpodobně tu nebudeš nikoho znát.“

„No a?“

„Takže nás možná nebude chtít nikdo zamordovat,“ odpověděl.

Nevšimala si ho. „Proč tady?“ zeptala se Bedeckta.

„Protože tady je to lepší než tam, kde jsme byli,“ odpověděl Bedeckt, aniž by na ni pohlédl.

„Kdyby Wichtig neošukal tu –“

„Ale on ji ošukal.“

„Kdybys nesejmul ty –“

„Ale já jsem je sejmul.“ Bedeckt se na ni konečně podíval, a když odhalila křivé žluté zuby ve zklamané grimase, zamračil se. „Vzpomínám si, že se místnímu lordovi ztratilo něco z jeho majetku. Ta zlodějna měla na zabíjení značný podíl.“ Wichtigovo jednání nějak inspirovalo tu krádež, ale Bedeckt si nedokázal představit jak a proč. Šermíř ošukal lordovu manželku a krátce nato Stehlen šlohla šmuky té ženské. Měly ty dvě události nějakou souvislost? Ne, nemohly mít. No, aspoň doufal, že neměly.

Stehlen se pokoušela tvářit ublíženě a nevinně, ale nedařilo se jí to. Postrádala Wichtigův talent pro přetvářku.

„Nezbylo ti náhodou nějaké zlato, že?“ zeptal se Wichtig Stehlen.
„Bylo by fajn neztratit glanc.“

„Ne.“

Bezpochyby lhala, ale Bedeckt to nekomentoval. Kleptici o penězích vždycky lhali. Nedokázala si v tom pomoci, stejně jako Wichtig nedokázal přestat být manipulativní sebestředný sráč.

„Na měkkou postel a žrádlo máme dost,“ podíval se Bedeckt ostentativně na Wichtigu. „Že?“

Wichtig nezávazně pokrčil rameny: „Poslední dobou jsem se do měšce nekoukal. Prachy máme, pokud nás tahle odporná děvka,“ kývl na Stehlen, „zase neokradla.“

„Vás jsem nikdy neokradla!“ zavrčela Stehlen. „Ty stejně nacpeš prachy první kurvě, která roztáhne nohy.“

„Ty roztáhni nohy, ať se podívám, jestli –“

„Zapomeň!“

„Možná kdyby tady Bedeckt...?“ Wichtig ztichl a významně na ni zamrkal.

Stehlen si znovu odplivla, ještě víc se v sedle schoulila a rozhodla se oba muže ignorovat.

Co kurva měly ty kecy znamenat? Bedeckt to ani nechtěl vědět. Zamyslel se nad obsahem svého vlastního váčku. Mohl by přísahat, že býval plnější, ale poslední dobou byl docela na mizině. Měla v tom Stehlen prsty? Na tom nezáleželo, když ji požádal, vždycky mu prachy půjčila. *Pravděpodobně moje prachy.* Při cestování s dvojicí Geisteskrankenů musel člověk takové věci přehlížet. Kleptici kradli, Gefahrgeistí manipulovali. Aspoň že Wichtigova gefahrgeistská nadání se příliš neprojevovala; většinou jen vyžadoval pozornost. Kdyby šermíř zesílil a zdálo se, že se z něj nejspíš stane otrokář, Bedeckt by ho zabil.

Když Stehlen na návnadu neskočila, Wichtig se zatvářil rozmrzele jako rozmazené děcko, kterému zakáží cukroví. „Myslíš, že má tahle zasraná díra šermíře?“ zeptal se Bedeckta.

„Každá zasraná díra má šermíře.“

„A každá zasraná díra potřebuje lepšího šermíře.“

„A to máš být ty?“ zeptala se Stehlen sarkasticky.

Wichtig na ni pohlédl bezvýraznými chladnými očima. Vydržel

její vztekly pohled, dokud se s nepříjemným pocitem neodvrátila. Wichtig byl sice jenom druhořadým Gefahrgeistem, ale jen pár lidí dokázalo odolat útoku jeho vůle.

„Víra určuje realitu,“ řekl Wichtig, jako by poučoval nějakého prostáčka. „Věřím, že budu největším šermířem světa.“

„Věřím, že dřív budeš mrtvý,“ odsekla Stehlen ledově. Ještě pořád se na Wichtigu nepodívala.

„Moje víra je silnější než tvoje.“

„Jsi pomatený idiot.“

„Samozřejmě. Ale raději věřím, že jsem prostě tak dobrý. Zabil jsem třiadvacet největších šermířů. V jednadvaceti jsem se stal mistrem mečů v Geldangelegenheitenu. To je nebývalá pocta.“

„Pocta,“ odplivla si Stehlen opovržlivě.

„A tohle mi říká ubohá zlodějka. Bez talentu –“

„Na vybrání tvého měšce mám talentu dost!“

„A jsi dost blbá na to, abys mi o tom řekla!“

„Ticho!“ Bedeckt potřásl hlavou a okamžitě toho zalitoval. V lebce se mu rozbušila tupá bolest. Musela v ní být kila hleny. „Jako zatracená děcka. Až najdu teplou postel a hebkou ženskou, můžete vy dva pokračovat v té své zbytečné debatě. Ale do té doby držte kurva klapačky.“

„Stařík je nějak nabručený,“ poznamenal Wichtig.

„Jestli mě zatáhneš do těch svých soubojů, Wichtigu, zabiju tě sám. Sekerou. A ty své vznešené šermířské sračky si můžeš strčit do prdele.“

Stehlen střelila po Bedecktovi pohledem: „Mohla bych pomoci svou ženskou troškou do mlýna.“

Bedeckt předstíral, že ji neslyší, a raději se rozhlížel po hostinci.

„Řekl *hebkou*,“ prohodil Wichtig a afektovaně se na Stehlen usmál. „Ani prase jako Bedeckt by si tě do postele nevzalo. Jsi zatraceně ošklivá. Možná kdybys mu nabídla, že mu vrátíš nějaké prachy... ty, cos mu čmajzla minulý týden.“

„Prachy mám,“ řekla tak hlasitě, aby ji Bedeckt slyšel.

Bedeckt zavrtěl hlavou a mávl pochroumanou rukou. „Šukám kurvy. Nemám v úmyslu se jednou z nich stát.“

„A kolik lidí jsi v Abfallstadtu okradl ty?“ zeptala se Stehlen.

MICHAEL R. FLETCHER

Bedeckt otázku odmávl prudkým gestem tříprsté ruky. Nos měl tak ucpaný hleny, že musel krátce, přerývaně dýchat ústy. Hluboko v plících mu cosi suše zachrastilo. *Kurva, to mi ještě chybělo.*

„Kolik lidí jsi zabil za poslední půlrok?“ zeptala se Stehlen.

„Muže dělají skutky, které neučinil,“ zamumlal Bedeckt.

Znechuceně nakrčila hákovitý nos. „Vraždy a zlodějny jsou v pohodě, ale sex ne?“

„Sex s tebou,“ prohlásil Wichtig. „Přinejlepším by se probudil oholený na kost a přinejhorším by tě chytnul jeden z tvých násilnických záchvatů a on by se probudil s podříznutým hrdlem.“

Bedeckt záupěl. Tohle nebyl rozhovor, který by si přál poslouchat právě teď. Nebo vlastně nikdy. „Nechte toho. Nepůjdu s tebou do postele, protože by to všechno změnilo a život by se stal ještě složitějším, než už je.“

„A ty jsi bezbožná, hnusná a zlodějská čubka,“ dodal Wichtig.

Bedeckt si Wichtiga nevsímal a pokračoval: „Děláme spolu. Jsme tým. Posranej tým, ale umíme se otáčet. Nejsme přátelé a kurevsky určitě nejsme milenci. Nikdy nezapomínejte, že bych vás oba zabil, kdyby z toho pro mě koukaly nějaké prachy.“

„Přestaň, začínají mi vlhnout oči.“ Wichtig předstíral, že si otírá slzy. „Stehlen, hod' mi pár zlaťáků – stejně jsou nejspíš moje – a já tě ošukám.“

Ozvalo se zasyčení, když Stehlenin stilet opouštěl pochvu. Wichtig se na ni usmál a s předstíranou nonšalancí odvedl opatrně koně stranou, mimo její dosah.

„Támhle je putyka,“ ukázal Bedeckt před sebe. „Schovej tu kudlu, ženská. Vykucháš ho, až se napiju.“

KAPITOLA 2

Ti, které zabiješ, ti v Posmrtní budou sloužit. Zemři obutý a do bot ukryj pár mincí. Zemři se zbraní v ruce a dvěma dalšími na dosah. Protože až odejdeš z tohoto světa, budeš vděčný za věci, které sis vzal s sebou.

– KRÉDO VÁLEČNÍKA

Konig Furimmer, teokrat církve geborenských damonenů, stál ve svých komnatách a shlížel na město Selbsthass. Dokonale rovné ulice vedoucí od severu na jih nesly jména, ty od východu na západ byly očíslované. Spořádané, přičetné město.

Není důvod, proč by z bludu nemohla vzejít přičetnost, pomyslel si Konig.

Tohle město, zákony, které jej držely pohromadě, geografie, která jej vymezovala, lidé, kteří jej obývali... to všechno bylo zjevením jeho bludů.

No, možná ne všechno. Předpokládal, že lidé byli dostatečně skuteční sami o sobě. Ale když sem téměř před dvěma desetiletími se svým snem přišel coby pokorný akolyta, geborenští byli odnoží malé sekty náboženských fanatiků se zdánlivě bláznivou ideou a naprositou neschopností ji realizovat.

On ji realizoval.

Tenkrát nebyl Selbsthass o mnoho větší než jiné chátrající městské státy, co měly tu smůlu, že stály na kamenité půdě, která byla schopna nakrmit sotva pár podvyživených koz trsy ostřice. Vzpomínal, jak hladovějící lidé přicházeli na bohoslužbu do troskek tohoto starověkého chrámu. Jen bohové věděli, pro jaké uctíváče byl ten chrám postaven. Určitě ne pro lidi; žádné dvojce dveře neměly stejný tvar a žádné dvě chodby nebyly stejně široké. Průchody se rozšiřovaly a zužovaly zdánlivě náhodně. V některých místech rozměry předčily veškerá očekávání, zatímco v jiných se kněží museli natočit bokem, aby se

vzájemně vyhnuli. Tuto stavbu vysnily zvrácené myslí. Geborenští ji přijali za svou, ale po celé generace zůstávala opuštěná a prázdná.

Konig všechno změnil. Úplně všechno.

Za každou volbou a slovem spočívala jediná nezpochybnitelná pravda: změňte myšlení lidí a změníte svět.

On změnil náboženství, vyhnal duchy z tohoto chrámu. Dal lidem naději a oni se naučili věřit v sebe. Ale důležitější bylo, že věřili v něho.

Ze Selbthassu vyrostl bohatý městský stát. Jeho kněží se vydávali na daleké cesty, aby šířili jeho slovo. Čím více lidí něčemu věřilo, tím pravdivějším se to stávalo.

Jeho plán již téměř dosáhl naplnění. Geborenští budou mít svého boha a Konig bude jeho stvořitelem a pánem.

„Představa,“ říkával, „je realita.“

Pro Gefahrgeisty se tahle pravda stala vším.

Ti, kteří mu postávali za zády, zůstávali tiše. Znali ho příliš dobře. Slyšel, jak netrpělivě přešlapují a čekají, kdy už jim bude dovoleno promluvit.

Konig stál s nohama u sebe, levou dlaní si zamyšleně podepíral úzkou bradu a pravou rukou svíral levý loket. Jeho komnata se začínala stále více zaplňovat, což jej mírně znepokojilo. Ohlédl se přes rameno na tři další muže v místnosti. Ne, ne muže. Doppely. To byl důležitý rozdíl.

Všichni Doppelové zaujímali naprosto stejné pózy, byli oděni v identických květovaných karmínových kutnách a zírali na něj s různými stupni zaujetí. Tři páry stejných šedých očí. Tři identicky holé hlavy. Ačkoli byli zjevnými kopiemi Koniga, všichni vykazovali drobné vzhledové vady.

Ne, znovu se opravil. „Vada“ se zdála být trochu silným slovem. „Nesoulad“ byl přesnější.

Ten nejbližší cenil lesklý bílý chrup v dychtivém zvířecím úšklebku. Další těkal po místnosti podezřívavým pohledem, jako by ze stínů očekával náhlý útok. Ten poslední vypadal, jako by chtěl padnout na kolena a žebrot o odpuštění za nějaký neznámý hřích. Ve tváři se mu zračila zoufalá touha po pochvale, ačkoli věděl, že si ji nezaslouží.

Ufnukaný slaboch. Toho posledního Konig nenáviděl ze všech nej-

víc. Věděl, že Doppelové vyjadřují rysy jeho vlastního charakteru, ale to neznamenal, že bylo snadné tuhle skutečnost přijmout.

Koniga utěšovalo vědomí, že nikomu se na sobě samém nelíbí úplně všechno; většina lidí jen nebyla nikdy konfrontována s fyzickými projevy vlastních nedostatků.

„Odejdi,“ nařídil. „Tvoje zbabělé rady nepotřebuji.“

Doppel sklopil zrak k podlaze, jako by naposled hledal útěchu v krásně lakovaném tmavém dubu. Pak se jeho oči krátce střetly s Konigovým přísným upřeným pohledem a omluvně pokrčil rameny. „Zjevně tomu nevěříš.“ Doppel podřízně sklonil hlavu a zíral na podlahu. To všechno byla jen hra. „Omlouvám se.“

„Ticho, Přijetí. Postav se do kouta. Neříkej nic.“

Doppel pokorně přikývl, ale když se šoural k rohu, Konig zahlédl lehký náznak vědouceho úšklebku. Aspoň že ještě pořád poslouchal, přestože ho Konig nemohl zapudit. Nicméně jeho neschopnost donutit Doppely zmizet nebyla povzbudivá. Jeho bludy nabývaly na síle a získávaly kontrolu nad svou existencí.

V zrcadle v mosazném rámu, které sahalo od podlahy až po strop a pokrývalo téměř celou jednu stěnu, se shromáždilo několik jeho odrazů a jako oknem pozorovalo dění v místnosti. Dlouhé vychrtlé tváře a holé hlavy. Ústa se jim pohybovala, ale žádný zvuk nebyl slyšet. Šlo o nedávný pokrok; s praktikami zrcadlistů začínal experimentovat teprve v posledních pár dnech. Bylo jen otázkou času, kdy jejich hlasy uslyší. Mohli by mu poskytnout cenné rady nebo ukázat záblesky budoucnosti či vzdálená místa, ale jednoho dne vylezou ze svého zrcadlového světa. Až takhle eventualita nastane, buď jej zabijí, nebo nahradí. Nebyl si jist, která možnost ho děsí víc.

Pokud mě dřív nedostanou mé další bludy.

Na tom nezáleželo. Bude mít svého boha a bohové všechno mění.

Jeden z dalších Doppelů – tohohle Konig pojmenoval Opuštění – se naklonil blíž a pošeptal mu do ucha: „Přijetí proti tobě kuje pikle.“

Konig Doppela odstrčil. „A ty ne?“ zasmál se štěkavým smíchem beze stopy humoru.

Znepokojení i Opuštění se sklopenými hlavami ucouvli před Konigovým vzteklým pohledem. Pouze Přijetí se nevyděsil, protože zíral do rohu.

MICHAEL R. FLETCHER

„Nemůžeš mu věřit,“ zašeptal Opuštění. „Přijetí se tě snaží nahradit.“

„A tobě věřit můžu?“

Opuštění hlavu nezvedl, ale König zahlédl lehký úsměv. „Samozřejmě že ne. Nakonec nás všichni opustí. Jako naši rodiče.“

„Mí rodiče,“ vyštěkl König. „Ty jsi *blud*.“

„Tví rodiče,“ opravil se Opuštění hladce. „Když tě může opustit matka, tak kdo ne? To je důvod, proč existuji. Možná jsem *blud*, ale jsem tvou realitou.“

Do skutečnosti proltnul čtvrtý Doppel mnohem mladšího Königa. Slzami potřísněná tvář vyjadřovala veškerý smutek opuštěného dítěte, které si náhle uvědomilo, že na celém světě neexistuje živá duše, která by se o něj postarala, leda že by ho využila. König se soustředil na současnost a Doppela odehnal. Nebyl čas lpět na starých hnisajících ranách.

„Přichází tvůj vědátorický mazlíček,“ vyprskl znechuceně Opuštění.

„Je to můj přítel.“

„Nemáme přátele,“ namítl Opuštění. „Ne skutečné.“

Doppel měl pravdu, ale König přesto s kamennou tváří skřípal zuby vztekem. Dříve byli přáteli, než se rozhodl stvořit boha. „Je užitečný,“ prohlásil König.

„Nenávidí nás,“ varoval Opuštění. „Nemůžeš mu věřit. On je *příčetný*.“

„Až mi jednou poradíš, že mám někomu věřit, budu vědět, že mám opravdu problém.“

„V tomhle musím s Opuštěním souhlasit,“ pípl Přijetí, a když König jeho směrem vyslal varovný pohled, trhl hlavou zpět do kouta. „Myslím, že nás nemá rád,“ zašeptal Doppel. „Myslím, že nemá rád ani tebe,“ dodal a pohlédl zpět na Königa. „Mysli si, že jsi mu ukradl jeho nápad.“

„Nezáleží na tom, jestli mě má rád. Stačí, když bude užitečný.“

Přijetí se usklíbl, jako by věděl, že je to lež.

Do Königových komnat vstoupil vrchní vědec geborenských damonů, Aufschlag Hoher, a hluboce se uklonil. Veleknězovy Doppely se snažil ze všech sil ignorovat. Naopak oni se ze všech sil snažili vrhat

jeho směrem zářivé dýky nenávisti a pohrdání. V dobrých dnech vrchního vědce zajímalo, co to pro Konigův názor na jeho osobu znamená. Ve špatných dnech měl v úmyslu toho nepřičetného teokrata zabít...

Tak jaký den bude dnes?

Konig byl ale Gefahrgeistem nezpochybnitelné síly. Aufschlag dokázal strávit v přítomnosti velekněze jen pár minut, než jej přemohla ohromující genialita, vize a hloubka porozumění toho muže. Ohromný rozsah jeho plánů vyvolával bázeň. Konig Furimmer nebyl člověkem, který by myslel v malém. Konig přemýšlel v měřících věčnosti.

Potom se dostavily pochybnosti. Aufschlag celé noci přemítal, co Konig skutečně je: zda génius, nebo pomatený šílenec. Rozhodnout se bylo zatraceně těžké.

Představa byla realitou; tohle všichni Geisteskrankení chápali až příliš dobře. Byl to zdroj jejich síly, který je činil výjimečnými a odděloval je od mas obyčejných lidí. Ale Aufschlag tomu rozuměl, jeho experimenty mu zjevily pravdu – všichni byli prostě šílení.

A přesně takový Konig byl: šílený. *Jaké strašlivé dětství mohlo stvořit někoho jako Konig?* Zajímavá otázka. Nejspíš s ní později bude experimentovat.

Aufschlag pozoroval muže, který kdysi býval jeho nejlepším přítelem. Seznámili se coby geborenští akolyté. Ačkoli oba, skoro nepolíbení náboženstvím, vstoupili do církve z různých důvodů, jejich osudy se záhy propletly. Opravdu se z nich stali přátelé toho dne, kdy Aufschlag předestřel Konigovi svůj nápad? *To byl můj nápad, že?*

Když se Konig konečně uráčil pohlédnout jeho směrem, Aufschlag se znovu uklonil. Teprve tehdy si uvědomil, že lem jeho bleděmodrého roucha je ušpiněn krví. Napřímil se a krátce pohlédl do Konigových šedých očí. Aspoň si byl docela jist, že to je Konig, a ne jeden z jeho Doppelů. Ty šedivé oči, které vypadaly, jako by z nich byla vylouhována veškerá barva, se do něj zavrtaly. Cítil, jak se pod tím zkoumavým pohledem odlupují vrstvy jeho osobnosti. Konig jej nepřestával probodávat pohledem. Aufschlag se nedokázal ani pohnout. Stál jako přikovaný.

Tohle je jeden z těch dní. Všechny pochybnosti odpluly jako krev vytékající z rozervané stehenní tepny. Konig byl člověk, kterého bylo

záhodno následovat, muž, který viděl bohy takové, jací byli. Tyhle oči viděly budoucnost.

Když se Konig odvrátil, Aufschlag se zapotácel. Využil té chvílky, aby umožnil svému bušícímu srdci zpomalit. Ostré pohledy Doppelů vnímal jako jedovaté pavouky, kteří se mu plíží po kůži.

Jeden z Doppelů, Aufschlag nebyl schopen rozlišit, který je který, se předklonil a zašeptal: „Já vím, co si myslíš, ty špinavý křivozubý šmejde.“

„Opuštění,“ nařídil Konig, „nechej ho na pokoji. Aufschlagu, starý příteli, předpokládám, že jsi mi přišel něco sdělit, že?“

Aufschlag, který si byl náhle vědom svých křivých zubů a umaštěných chomáčů vlasů, které mu trčely kolem uší, se zakoktal: „A-ano. Veleknězi, další z tvých mladých bohů spáchal sebevraždu.“ Začal se potit. Jeho levá dlaň jako by váhala, zda má zakrýt křivé zuby, nebo uhladit vzpurné vlasy.

Konig se otočil a zahleděl na Doppela, který stále nehnutě zíral do rohu místnosti. „Ausfall?“

Aufschlag nejistě zamrkal na Konigova záda. *Jakou emoci přede mnou skrývá?* „Ano.“

„Stejně byla nějak moc chytrá, pořád se vyptávala. Nedokázala jen tak přijmout, co jsem jí říkal. Nedůvěřivá dívenka.“ Konig se otočil a s lehce pozdvihnutým obočím pohlédl na Aufschlaga. „Zajímalo by mě, kde se to naučila?“

„Stejní lidé, kteří měli přístup k Ausfall, mají přístup k Morgenovi,“ bránil se Aufschlag. „A on žádnou z těch vlastností nevykazuje. Pravděpodobně to způsobovala její osobnost.“

„Morgen je dokonalý,“ prohlásil Konig.

„Je až extrémně bezelstný a důvěřivý,“ poukázal Aufschlag.

„Právě to říkám. A chci, aby takový i zůstal. Od nynějška k němu budeme mít přístup jen ty a já – plus jeho strážci. Nechci, aby se nakazil nějakými pochybnostmi.“

Bohové nedovolte, aby se ten chlapec naučil přemýšlet sám za sebe. „Samozřejmě,“ odvětil Aufschlag. Jak si s tím poradí jeho plány? Jako vědec bojoval s nevědomostí na všech frontách, a přesto byl tady, chránil Morgena před nepřijemnými pravdami. Chráníl? Možná chlapeci nelhal, ale určitě mu tajil věci, které by měl znát. *Měl*

bych Morgenovi všechno říct a nechat na něm, aby si s tím jeho mysl poradila.

Ale Morgenova mysl byla vytvořena pro něj. Jako všichni ostatní případní bohové, které se geborenští pokoušeli stvořit, byl celý život připravován na to, že jednoho dne Nanebevstoupí, aby se stal geborenským bohem a sloužil lidem Selbthassu. Otroctví vydávané za výhodu.

Začínali s deseti dětmi, které v průběhu poslední dekády jedno po druhém hynuly. Ničily je nekontrolovatelné bludy, živené geborenskými a vírou Selbthassu. Některé uhořely, jiné shnily. Všechny dosáhly vrcholu moci a padly pod tíhou svých bludů, které je stáhly dolů a utopily v šílenství. Ani jedno nedosáhlo Nanebevstoupení. Ausfall byla nejnovější případ. A nyní jim zbýval už jen Morgen, nejčistší a nejbezelstnější duše, jakou Aufschlag kdy poznal.

Kdyby věděl, že jeho plán skončí tragickou smrtí devíti dětí, sdělil by jej Konigovi?

Bohové, odpusťte mi, ale myslím, že ano.

„Jak Ausfall zemřela?“ zeptal se Konig a vytrhl Aufschlaga z ponurých myšlenek.

„Rozkousala si zápěstí. Vykrvácela. Než ztratila vědomí, podařilo se jí popsat docela velkou část stěn.“

„Předpokládám, že vlastní krví?“

„Samozřejmě.“

„Něco významného?“

„Viděl jsem jednu větu opakovanou stále dokola. ‚Vytváříme mizerné bohy.‘ Nevím, co přesně měla na mysli. Možná že geborenští vytváří podřadné bohy nebo že ona by byla mizerným bohem, kdyby měla... Nanebevstoupit. Nařídil jsem Sestře Wegwerfen, aby to prověřila.“

„Wegwerfen se nedá věřit,“ prohlásil Opuštění. „Mohla by Ausfallinu smrt rozkecat.“

„To si teď nemůžeme dovolit, že?“ Konig probodl Aufschlaga studeným pohledem šedých očí. „Až Wegwerfen skončí, zabij ji. Její zjištění mi nahlásíš.“

„Samozřejmě,“ odvětil Aufschlag s dokonale bezvýraznou tváří.

Ale Konig fasádu vrchního vědce prohlédl. „Vím, že je to těžké.“

Položil dlaně na Aufschlagova hubená ramena a vynutil si oční kontakt. „Pochybení, které by mohlo rozšířit sémě pochybností, si nemůžeme dovolit.“ Dlouhé prsty zabořil do jemné látky. „Pochybnost je pochybení.“

Aufschlagova vůle se bortila pod upřeným pohledem jeho velekněze. Nevnímal nic kromě bezbarvých šedivých očí. Měl pocit, že se mu prsty prokousávají hluboko do masa jako červi do mrtvolky. „Ale –“ Po tváři mu stékal pot. „Ale zůstal už jen jeden bůh!“

„Samozřejmě. Myslel sis, že mám v úmyslu stvořit mnoho bohů? Ne.“ Hovořil s takovým přesvědčením, že se Aufschlagovy pochybnosti rozplynuly v planoucím žáru zjevení. Konig se na svého vrchního vědce vřele usmál. „Tohle je šťastný den. Slavný den. Nyní víme, který z našich experimentů Nanebevstoupí.“ Sundal dlaně z Aufschlagových ramen a vědec byl nemálo překvapen, že na nich nevidí krev.

„Omlouvám se za ten okamžik slabosti, veleknězi.“ Aufschlagovo srdce se naplnilo novou posílenou vírou. „To je zřejmé. Samozřejmě, že bůh může být jen jeden. Předpokládám, že jsem byl příliš zaujat experimentem a trpěl jsem provozní slepotou.“

„Tím se netrap, příteli,“ poplácal Konig Aufschlaga po zádech, jako by byli nejlepšími kamarády, jakými kdysi, velmi dávno, bývali. Předtím, než Konig ukradl jeho plány na stvoření boha a přisvojil si je. „Tvá práce se vždy zaměřovala na podrobnosti. Mým úkolem je vidět věci v širších souvislostech, ale bez tebe bychom byli ztraceni. Ty jsi srdcem tohoto záměru.“ Konig se otočil, aby se zahleděl na své Doppely. „Bez svých přátel nejsem ničím. Byl bych tak sám. Ty jsi se mnou, že? Aufschlaga? Bez tebe to nedokážu.“

Aufschlag se veleknězi hluboce uklonil. Dokud bude Aufschlag dýchat, Konig nebude nikdy sám. Obětoval by všechno službě tomuto velikému muži. Všechno.

„Nikdy tě neopustím,“ přísahal Aufschlag s naprostou upřímností.

Jakmile za Aufschlagem zapadly těžké dubové dveře, se Opuštění zachechtal. „Opuští tě. Všichni tě opustí.“

Konig se na Doppela smutně pousmál: „Ano. Ale ještě ne. Všiml sis, že nepoužil slovo ‚věřit‘? Toho dne, kdy mi řekne, že mu můžu věřit, zemře.“

Znepokojení si nervózně odkašlal: „Ale ty vždycky říkáš lidem, že tobě věřit můžou.“

„Pravda.“

Opuštění mávl směrem k zavřeným dveřím. „Řekl jsi mu, že v plánu byl pouze jeden, který má Nanebevstoupit.“

„Ano.“

„Ale my jsme chtěli –“

„Já jsem chtěl.“

„T-ty jsi chtěl, aby jich Nanebevstoupilo co možná nejvíc. Když zbylo jen jedno dítě, naše... tvé plány jsou ve značném nebezpečí. Kdyby se tomu dítěti něco stalo –“ Opuštění nechal myšlenku nedokončenou.

„Ty jsi mu lhal,“ obvinil ho Přijetí, který už nehleděl do kouta. „Myslel jsem, že byl tvým přítelem.“

„Každá komunikace je manipulace,“ odvětil Konig. „Každé vzájemné ovlivňování, ať už přátelské či ne, je vedeno s úmyslem získat, co chcete. To je základ společnosti.“ Rázoval po místnosti a lem jeho karmínové kutny uhlažoval skvostný koberec na podlaze. „Já Aufschlaga potřebuju a on potřebuje mě. Pod naším přátelstvím se skrývá vzájemná závislost. Potřeba jednoho i druhého. Beze mě by byl Aufschlag nicka, mrňous s mrňavými sny. Já bych bez Aufschlaga jen těžko stvořil svého boha. Vzájemně se potřebujeme. Vzájemně se využíváme.“ Konig se ušklíbl na Přijetí. Tohle toho Doppela potrápí. „Až mě zradí – a nemůže být pochyb o tom, že to udělá – zabiju ho.“ Konig na Doppely vrhl postranní pohled. „V tomhle mi můžete věřit.“

Přijetí se začal tiše pochechtávat: „A to jsem si vždycky myslel, že jsem jen ztělesněním tvé potřeby přijetí. Ted' vidím, že jsem i jedinou manifestací tvého smyslu pro humor.“

„Nežertoval jsem,“ odvětil Konig.

Přijetí se zatvářil zklamaně a sklopil zrak k podlaze: „Aha.“

Konig poslal tři Doppely do vedlejší místnosti, aby měl klid k přemýšlení. Zahlcovali jeho myšlenky svým vynucováním pozornosti, neustálými pŕtkami a hašteřením. Na kratičký okamžik si pomyslel, že snad neodejdou, pak se Přijetí rozloučil úklonem hlavy a odešel. Ostatní dva ho následovali. Ještě před nedávnem dokázal

s trochou soustředěné vůle způsobit, že se začali ztrácet, až úplně zmizeli. Nyní měl problém poslat je do jiného pokoje. Jednoho dne se jich už nebude moci zbavit vůbec. Byli jeho prokletím a neklamnou známkou jeho obrovské moci. Jak jeho síla rostla, sílili naneštěstí také Doppelové. Nadejde den, kdy ho už neposlechnou. Nepřestanou ho ani na okamžik pronásledovat. Budou mu mumlat do ucha, když se bude pokoušet usnout. Napadnou jeho myšlenky.

A pak ho zničí. Jeho bludy ho porazí, svrhnou z trůnu jeho vlastní mysli a zahubí jeho intelekt. Neexistoval způsob, jak zjistit, jak k tomu dojde. Možná bude vtažen do zrcadla a na věky uvězněn. Mohl by nad sebou ztratit kontrolu, až by dál nedokázal rozlišovat mezi sebou a svými Doppely. Ten nejsilnější by pak předstoupil a převzal kontrolu. Konig by se pak stal ufnukaným Doppelem nového Koniga.

Geisteskrankení měli spoustu možností, kudy se vydat. Už slyšel o somatoparafrenicích, jejichž údy se bouřily a dělaly si nárok na ovládnutí mysli. Nejvíce ho děsil osud cotardistů. Myšlenka, že se jeho maso rozkládá a vnitřnosti mu hnijí nebo se ztrácejí, byla jeho noční můrou.

Konig se posadil za masivní dubový stůl. Tu mohutnou vyřezávanou přišernost našel ukrytou v jednom z nejhlubších sklepení chrámu a přivlastnil si ji. Domníval se, že je zhotoven z nějakého druhu červeného dubu tak tmavě rudého, že dřevo vypadalo téměř černě. Celou desku stolu pokrývaly chaoticky rozházené papíry. Rukama mu procházely všechny záležitosti týkající se geborenských. On byl centrem všeho. Bez jeho neustálého dohledu by Selbsthass nebyl tím, čím je.

Bohové, tady je ticho. Hašteření Doppelů jej rozptylovalo, ale byli i užiteční. Ačkoli tím, že s nimi hovořil, v podstatě promlouval k sobě, něco v tom přemýšlení nahlas pracovalo v jeho prospěch. I když byli jen výrazy jeho osobnosti, byly to účelově zaměřené výrazy, zhuštěné fragmenty jeho psychiky. Každý Doppel poskytoval něco jiného, a přestože se ho snažili svrhnout, potřebovali ho stejně jako on je. Ta potřeba je poutala k sobě.

Jednoho dne mě budou potřebovat méně než já je. Potřeby ostatních byly základnou, na níž jeho gefahrgeistské síly manipulovaly světem. *Potřeba je slabost.*

Ticho v místnosti ho sráželo k zemi, jako by na ramenou nesl nemírnou tíhu. Chyběly mu hlasy ostatních. Příliš mnoho času stráveného v osamění jej vyčerpávalo. Dostaví se pochybnosti. Už brzy se odváží vyjít z kancléře, obklopí se svými kněžími a bude se vyhřívat na výsluní jejich pozornosti.

Zvedl náhodný kus papíru a pohlédl na něj; hlášení od geborenských z chrámu v Gottlosu, špinavém zakrslém městském státě na jih od Selbsthassu. Král Dieb Schmutzig, Gefahrgeist s minimální mocí, požadoval, aby cizí církve platily přemrštěné daně. Mrzuté, ale nepodstatné. Již brzy bude Gottlos Konigovi patřit. Protentokrát tomu domýšlivému čuráčkovi zaplatí.

Konig zavrčel a bouchl pěstí do stolu. Vztek mu prolétl tělem jako bouře z čistého nebe. Rozechvělou rukou hlášení zmačkal.

„Schmutzig není víc než prd,“ zaskřípěl Konig zuby a přinutil se soustředit na práci, kterou musel vykonat. „Je v bezpečí jen proto, že nestojí za zničení.“

„Je v bezpečí, protože se musíš vypořádat s většími problémy,“ zašeptal za ním Znepokojení.

Konigovi poklesla ramena. „Řekl jsem, abyste odešli.“

„Máš starosti.“

„S tím se dokážu vypořádat.“

„Zůstal jen jeden bůh. Pokud neuspěje, bude příliš pozdě na to začít znovu. Tvé bludy zesílí. Čas se krátí.“

„Aufschlag mě nezklame,“ odvětil Konig.

Opuštění, který stál hned vedle prvního Doppela, se k němu naklonil. „Všichni tě opustí. Ten vědec neuspěje.“

„Ne,“ odsekl Konig prudce. „To dítě je tím jediným vyvoleným.“ Znepokojení se rozesmál. „Koho se snažíš přesvědčit?“

Sestra Wegwerfen stála před Aufschlagem Hoherem, který seděl za svým naleštěným stolem. Ačkoli tlustý, kulovitý geborenský vrchní vědec s ošklivými zuby a štětinami umaštěných vlasů jistě nepředstával impozantní persónu, mladá kněžka věděla své.

Už dávno zjistila, že věda je děsivá a krvavá záležitost. Asistovala při tolika Aufschlagových experimentech, že k němu získala nemalý respekt pro jeho houževnatou snahu učit se. Aufschlagova ochota za-

jít pro odpovědi jakkoli daleko hraničila s šílenstvím. Sledovala, jak mučí celé rodiny, jen aby zjistil, zda dokáže stvořit Geisteskranken, nebo určit, zda se lidé s bludy už rodí. Přísahala by, že Aufschlag je sám Geisteskrankenem, až na to, že ani jednou neprezentoval jediný blud a vykazoval jen známky chladné, nebezpečně vypočítavé přičetnosti.

Ne, přičetnost nebyla to pravé slovo. Možná nebyl pomatený, ale nebyl ani zcela přičetný.

Zíral na ni prasečími očky a čelo se mu lesklo potem. Prsty nervózně vybubnovával na desku stolu nerytmické stacatto. Krátce pohlédl stranou, ušklíbl se a pak k ní znovu obrátil pozornost. Z čeho je tak nervózní? Jeho nervozita ji trápila. *Udělal jsem něco špatně?*

„Hlášení,“ nařídil.

„Prohlédla jsem Ausfallin pokoj,“ odpověděla.

„A?“

„Krev není nejlepším prostředkem k zanechávání čitelných zpráv.“ Aufschlagův pohled jasně napovídal, že na žerty nemá náladu. „Omlouvám se.“

Mávl odmítavě rukou: „Stručně.“

„Dobrá.“ Wegwerfen se zamyslela nad šílenými bláboly, které se celé hodiny pokoušela rozšířovat, a nad děsivými ranami na zápěstích, které si dívka způsobila vlastními zuby. „Ausfall mnohokrát napsala: ‚Vytváříme mizerné bohy.‘ Jsem přesvědčená, že tím myslela, že lidé, kteří Nanebevstoupili, představovali ubohou náhražku skutečných bohů.“

„Náš bůh bude skutečný.“

„Samozřejmě. Jen jsem chtěla říct –“

„Pokračuj.“

Wegwerfen se kousla do rtu a snažila se urovnat si myšlenky. „Ausfall také psala o neuvěřitelném tlaku vědomí, že se má stát bohyní. Tvrdila, že její duši tíží očekávání všech lidí. Napsala, že se obává smrti, a –“ Wegwerfen zaváhala.

„A?“ zeptal se Aufschlag.

„Psala o donucování a nátlaku a o tom, že by nemohla být pravou bohyní, pokud by nedosáhla Nanebevstoupení z vlastní vůle. Psala o loutkách a Posmrťi.“

Vrchní vědec se na Wegwerfen upřeně zahleděl. „Odkud pocházejí takové názory?“

„Ausfall byla chytrá dívka, mnohem chytrější než ti ostatní. Mohla na to přijít sama.“

„A přestože si sama vzala život, nedosáhla Nanebevstoupení,“ prohlásil Aufschlag smutně a zklamaně zavrtěl hlavou.

„Ale copak lidé nevěří, že bude jejich bohem?“

„Ne. Lidé věří, že jim *stvoříme* boha. O individualitách neví nic. Ona tím bohem nebude, o to se Konig postará.“

„Zbyl už jenom jeden.“

„Ano. Morgen. On bude naším bohem. Jak měl Konig celou dobu v plánu. Ti ostatní byli pouhými experimenty. Morgen je vrchol. Musíme to šířit, aby lidé znali jeho jméno. Jejich víra zajistí jeho Nanebevstoupení.“

„Mám se do toho pustit?“ zeptala se Wegwerfen.

Vrchní vědec ztěžka polkl a zatvářil se nešťastně. Pohledem bloudivil po místnosti a nervózně bubnoval prsty.

Snaží se soustředit, uvědomila si. Na co? Udělala něco, čím ho rozzlobila?

Aufschlag jí konečně pohlédl do očí. „Ano, ale ne tady. Musím tě poslat do –“ olízl si rty, „– do Gottlosu. Je tam malý chrám. Řekni Kurzschlussovi Gegangenovi, že tě posílám. Budeš pomáhat šířit slovo o Morgenově nadcházejícím Nanebevstoupení.“

Do Gottlosu? Do té mizerné páchnoucí žumpy na jihu? Wegwerfen se podařilo zachovat neutrální výraz. „Samozřejmě, jak kážeš. Měla bych začít s balením okam–“

„Ne! Nemůžeš balit. Vezmi si koně a odjed' ihned. Nikomu neříkej, že odjíždíš.“

„Hned?“

„Rychle, než si to rozmyslím.“

Co se, sakra, děje? Když couvala ke dveřím, rychle se uklonila. Ve dveřích se zastavila a jednou rukou se opřela o dřevěnou zárubeň. „Bude mi povolen návrat?“ zeptala se váhavě.

Aufschlag zíral na desku stolu. „Možná. Jdi. Hned.“

Wegwerfen vyběhla z kanceláře vrchního vědce.

KAPITOLA 3

*Pokud je váš svět definován bludem, nemůže v něm existovat pravda.
Pokud neexistuje pravda, jak může existovat lež?*

– WAHRHEIT ERTRINKT, FILOSOF

V hostinci se nacházely čtyři kulaté stoly vyrobené z vozových kol. Jako stolní desky na nich byly položené nahrubo ohoblované fošny. Dvě velké skříně, mezi kterými byly zavěšené další prohnuté fošny, představovaly pult. Jako židle sloužily obrácené bedny.

„To je dokonalé,“ prohlásil Bedeckt, když si ztěžka sedal za jediný volný stůl. Bolela ho záda.

Wichtig se rozhlédl po místnosti, začichal a hlasitě pronesl: „Žumpa.“ Hlavy asi pěti štamgastů se otočily, aby si prohlédly nově příchozí.

Stehlen jako vždy seděla křížem proti Bedecktovi. Sledovala okolí a kryla mu záda.

Stále stojící Wichtig se nepřestával rozhlížet. Všem štamgastům po řadě pohlédl do očí a vždy vyčkal, dokud pohledem neuhnuli. „Zasraná žumpa,“ vyslovil pečlivě. „Zamořená havěť. Krysami a vyklesávanými šváby.“

Bedeckt si sundal sekeru ze zad a položil ji na stůl. Stará prkna pod její vahou zasténala. „Jestli se chceš rvát, jdi jinam. Já chci sedět a pít.“

„Ale když se půjdu bít jinam,“ řekl Wichtig logicky, „nebudeš tam ty, abys mi kryl záda.“ Když viděl, že se Bedeckt ani nepohnul, zabručel a posadil se. „Nuda.“

„Jenom nudní lidé se nudí,“ odvětil Bedeckt a Wichtigův ublížený pohled ostentativně ignoroval. „Obstarej nám pivo.“

Wichtig bez komentáře odložil předstíraný ublížený výraz, ale zůstal nehybně sedět. Zíral na hostinského, dokud ten muž pod tíhou jeho prázdného pohledu nezměkl. Mladý šermíř ani jednou nemrkl. Za méně než minutu před nimi stály tři korbele teplého piva.

O čtyři penty později se dveře hostince otevřely a závan suchého větru jim do očí i pohárů foukl prach. Bedeckt uslyšel kolektivní zasténání ostatních štamgastů, kteří až dosud raději zůstávali potichu. Aby se vyhnuli Wichtigovu pohledu, neřvali se na nikoho z jejich trojice. I hostinský mlčel, a když jim nesl další korbele, díval se stranou.

Stehlen zamrkala, vytřela si prach z očí a pohlédla ke dveřím. Zasténala. „Bohem ztracená kněžka,“ zavrčela.

Wichtig se otočil, aby si ženu ve dveřích prohlédl, a uznale pokývl hlavou. „To je pěkná kůstka!“ zvolal hlasitě.

Bedeckt se bavit šermířovým údivem, když mladá žena neucouvla a neodešla, ale naopak zamířila přímo k jejich stolu. *Skvělé. Další bláznivá kněžka, co se pokusí spasit naše ztracené duše.* Kdyby jen tušila, ke komu přistupuje, otočila by se a utekla.

„Buďte pozdraveni, pocestní.“ Kněžka byla oděna do pískově žluté kutny a určitě jí nebylo víc než dvacet. Zůstala stát u jejich stolu a vypadala naprosto uvolněně.

Bedeckt si ji zkoumavě prohlížel a snažil se udělat si představu o tom, co se skrývá pod její kutnou; bylo mu úplně fuk, jak nesvá se kněžka při téhle jeho inspekci cítí. „Pocestní?“

„Viděla jsem vás přijíždět,“ odvětila. Pokud ji jeho pozornost trápila, dokonale to skrývala. „A v Unbrauchbaru zas tak moc lidí není.“

„V žumpě,“ opravil ji Wichtig.

Kněžka na souhlas lehce pokývla hlavou. „Kde jste, tam jste. My definujeme svou realitu.“

Bedeckt, který se bavil Wichtigovým zmateným pohledem, se rozhodl přistoupit na její hru. Aspoň tím ukrátí čas a možná zabrání svým dvěma kumpánům, aby si vzájemně šli po krku. „Znám tuhle filosofii.“

„Geborenští damoneni,“ odvětila kněžka. „Určitě jsi o nás už slyšel.“

„Ale jako o filosofii, ne o náboženství,“ namítl Bedeckt. Horké pivo mu uvolnilo hleny, a tak si mozolnatým, špinavým prstem zakryl jednu nosní dírku a vysmrkl na podlahu nazelenalý chuchvalec chrchle. Úleva byla krátká a dutiny se mu znovu rychle zaplnily.

Při pohledu na kašovité hlen kněžka pozvedla obočí a pak pokračovala: „Filosofie a náboženství jsou totéž. Jsem Sestra Wegwerfen. Mohu si přisednout?“

Bedeckt odpověděl dříve, než Wichtig stačil zareagovat: „Ano, samozřejmě.“ Přítomnost kněžky snad bude stačit k tomu, aby mladý šermíř na nějaký čas odtáhnul. Wichtigův sebestředný humor Bedeckta unavoval. Jakmile Wichtig odejde, Bedeckt by jí mohl říct, aby vzala nohy na ramena.

Stehlen a Wichtig se na dřevěných bednách rozmrzele posunuli. *S trochou štěstí je to vyžene oba a já budu mít chvílku klid.*

Zdalo se, že si žena rozmrzelosti, kterou způsobila, nevšímá. „Geborenské damonenství bylo vždy víc než jen filosofie“, spustila. „Dávno tomu, co bylo naplánováno vdechnout našim myšlenkám život. Ale když člověk vidí tak daleko jako velekněz König Furimmer, ví, že takové plány zaberou čas. Teprve nyní jsme konečně připraveni šířit slovo o nadvládě geborenského boha.“

Bedeckta přemohla zvědavost. „Geborenský bůh? Myslel jsem, že geborenszí damoneni věří, že bohy vymyslelo lidstvo. Že jsou jen zhmotněním našich představ.“

„Přesně!“ rozzářila se kněžka šťastně; nejspíš jí vzrušilo, že potkala někoho, kdo znal její bláznivé náboženství. „Jestliže víra lidstva stvořila staré bohy, můžeme stvořit nové.“

Wichtig cosi bručel do svého piva a pokoušel se nevypadat zmateně.

Stehlen nedůvěřivě těkala pohledem mezi kněžkou a Bedecktem. Její pobledlý výraz jasně vypovídal, že to musí být nějaký vtíp. Bedeckt jejím směrem neznatelně pokrčil rameny a ona se nepokrytě zamračila.

„Přidej se k té zatracené církvi,“ zavrčela, „a zabiju tě.“ Dlouhala prstem do šátku, který měla omotaný kolem kostnatého zápěstí. Možná byl kdysi čistý a barevný, ale nyní vypadala bavlněná tkanina vybledle a ošuntěle. Když zaznamenala Bedecktův upřený pohled, nacpala šátek zpátky do rukávu, aby nebyl vidět.

„Beru na vědomí,“ prohlásil Bedeckt a otočil se zpět ke kněžce. „Copak není jedním z dogmat geborenského damonenství, že bohoové – coby výtvoři člověka – si nezaslouží uctívání?“

„Ano, samozřejmě! Ale oni si ho nezaslouží, protože jsou dílem *náhody*. My jsme stvořili nového boha. Boha poháněného vírou. Boha vytvořeného cíleně. Úmysl je zde klíčový. Jsme první, kteří si navrhli boha.“

„Navrhli?“ nadzvedl Bedeckt obočí.

„Ano. Pokud mohu použít metaforu –“

„Prosím, ne,“ zamumlal Wichtig.

„Jeskyně může představovat přijatelný domov,“ pokračovala kněžka. „Má střechu, vchod a nejspíš i několik místností. Ale sotva je srovnatelná s pevností. Promyšleně navržený hrad je daleko lepším domovem.“ Pohlédla Bedecktovi do očí. „Chápeš, kam mířím? My jsme svého boha navrhli. Vytvarovali. Ukuli ve výhni naší víry.“

Wichtig vstal a přitom převrhl svůj prázdný korbek na stůl. „Odcházím kout výhně nějakým kundám. Tomu věřte.“ Poklepal na prázdný měšec a střelil po Stehlen obviňujícím pohledem, který ignorovala. „Bedeckte, můžeš zaplatit?“

„Jo.“

„Příště to jde na mě.“

Prolhaný pytel prasečích sraček. Wichtig, následovaný Bedecktovým upřeným pohledem, pláchl ven na ulici. Šermíř bude hledat trable a nepochybně je najde.

Bedeckt se otočil zpět ke kněžce: „Říkáš, že jste ho vytvarovali.“ I když byl Wichtig pryč, starý válečník se cítil jaksi nesvůj.

Dychtivě přikývla. „Žádný jiný bůh nebyl stvořen záměrně. Staří bohové se zrodili z lidských představ a obav, a proto jsou vrtošiví a šílení, malicherní a zmatení. Když víme, jaká bude vůle našeho boha, až Nanebevstoupí, definujeme ho *my*. Vytváříme dokonalého boha.“

Bedeckt zvedl obočí tak vysoko, jak mu to jizvy dovolily. Blikající světélko klíčícího nápadu. Bezpochyby bláznivého, ale nápad to byl. „Vytváříte? On ještě není hotový? Musí ještě... Nanebevstoupit?“

Když se kněžka naklonila ke svým posluchačům, oči se jí leskly vzrušením. „Narodil se nám chlapec, dítě s neomezeným potenciálem. Velekněz König předpověděl, že dítě nebude zrozeno ženou, ale ryzí vírou. Chlapec povstal v chrámu, aby byl dotvořen ve výhni naší víry.“

„Zase ta zasraná metafora,“ ušklíbla se Stehlen.

Kněžka jen pokrčila rameny, Stehlenin vztek ji nevyvedl z míry. „Funguje to.“

„Ten chlapec je tady v Unbrauchbaru?“ zeptal se Bedeckt a ze všech sil se snažil, aby jeho hlas nezněl dychtivě. Nebylo to nic těžkého. Hlavu měl ztěžklou hleny, a když se pokusil znovu vysmrkat, ozvalo se jen bublavé zachrchlání. *Kurva, ty zasrané chrchle snad ztuhly na kámen.*

„Ne, ne,“ zavrtěla kněžka hlavou. „Zůstává v Selbthassu.“

„To dává smysl. Jestli ho tvarujete svou vírou, musíte ho mít v jejím srdci.“

Zdalo se, že kněžka zvažuje, zda má Bedeckta poplácat po zjizveném svalnatém rameni, a pak se moudře rozhodla tento nápad neuskutečnit. Namísto toho řekla: „Přesně tak! Čím dále jste od něčí víry nebo bludu, tím menší efekt má.“

„Tohle nás chrání před tím vaším Konigem Furhammerem,“ vyštěkla Stehlen a poprskala stůl mezi nimi. „Jinak by člověk s tak velkolepými bludy vládl světu.“

„Furimmerem,“ opravila ji kněžka. „Kdyby Konig pouze trpěl velkolepými bludy, byl by jen dalším Gefahrgeistem. Jeho bludy předčí takové maličkosti. Jeho víra utváří bohy.“

„Bludy, chceš říct,“ zasyčela Stehlen.

„Jaký je v tom rozdíl?“

Bedeckt se poškrábal na zjizveném pahýlu levého ucha. „A ostatní budou následovat vašeho příkladu?“

„Samozřejmě. Ale my budeme první a uděláme to správně. Ostatní se budou snažit stvořit své bohy, ale budou spěchat a pořádně to nepromyslí. Ti naši jsou naplánovaní. Morgen bude prvním z nových bohů.“

Morgen. Bedeckt, si v duchu udělal poznámku, aby jméno nezapomněl. Krátce vrhl pohled na Stehlen a všiml si jejího téměř neznatelného chápavého příkývnutí. „Dala jsi mi látku k přemýšlení. Tvé náboženství se bude šířit.“

„S každým novým následovníkem získáváme na síle.“ Kněžka se vřele usmála a tentokrát se natáhla, aby se dotkla jeho paže. „Lidé se k nám přidávají, protože vědí, že jejich víra – jejich naděje a sny – bu-

dou utvářet našeho boha. Ideje představují moc a tohle je mocná idea. Staneme se jediným největším náboženstvím světa. Celé lidstvo sjednotíme pod jediným bohem. Konig to předpověděl.“ Vstala a uklonila se. „Bylo potěšením s vámi hovořit a vím, že jste inteligentní a vzdělaní lidé.“ Bedeckt zabručel, ale její prohlášení nekomentoval. „Prosím, přijďte do městského chrámu kdykoli, abychom si více povídali. Požehnaní budou ti, jejichž víra utváří budoucnost.“

„Přijdu. Ale připozdívá se. Stehlen tě doprovodí, aby ses do chrámu vrátila v pořádku.“

Stehlen vstala zpoza stolu. „Prosím,“ protáhla líně svým nejpříjemnějším tónem, „tudy, milá dámo. Venku nemusí být bezpečno, takže tě doprovodím domů.“

Co má, u všech zasraných prdelí, Bedeckt za lubem? Jaké využití může mít taková pitomá chrámová čubka s vymytým mozkiem? Předpokládala, že to brzy zjistí. Bedecktovo vedení následovala dost často na to, aby věděla, že obvykle k něčemu směřuje, a to obvykle k něčemu výnosnému. Aspoň pro ni.

Když Stehlen odváděla kněžku z krčmy, ohlédla se přes rameno. Bedeckt byl bledý a vypadal zbědovaně. Dýchal otevřenými ústy a nepřestával se šťourat v zjizveném pahýlu ucha, jako by ho měl něčím ucpaný. *Hloupý starý prd'ola*. Kdyby umíral na nějakou stařeckou nemoc, zabila by ho.

Zdálo se, že tu kněžourskou píču potěšilo, když jí Stehlen přidržela dveře. Zdálo se, že ji potěšilo, když jí v temnotě Stehlen vedla kolem výmolů na silnici. Zdálo se, že kněžku také potěšilo, když se o ni Stehlen otřela svým štíhlým tělem. Pravda, Stehlen věděla, že není žádná velká kráska, ale měla v sobě pružnou pevnost, která jistě typy vzrušovala. Zdálo se, že kněžku dokonale potěšilo, když jí Stehlen s chraplavým hrdelním vrčením táhla do temné uličky. Její potěšení skončilo, až když jí jeden ze Stehleniných jako břitva ostrých nožů prořízl hrdlo a ona vykrvácela na kočičí hlavy dláždění.

Stehlen pozorovala, jak ta pitomá čubka kope a bublavě chroptí, dokud konečně neztichla. Pečlivě ženě prohledala kapsy a pomohla si tak k několika mincím. Našla malý ručně tkaný šátek, přičichla k němu a také si ho přivlastnila. Šátek slabě voněl jasmínem.

Nepochybně to byl dárek od nějakého stejně hloupého přítele. Potěšena jeho vzhledem si jej uvázala kolem zápěstí.

Když se Stehlen vrátila, Bedeckt se právě pouštěl do sedmé penty. Po stole se povalovaly prázdné korbele. Hostinský se zjevně bál příliš na to, aby je přišel posbírat. Vypitá piva jeho sinalost nikterak nevylepšila a starý válečník se ztěžka opíral o desku stolu. Zpocená kůže mu na unavené tváři ochable visela.

Klesla na bednu naproti němu a pozorovala, jak pokračuje v pití a jí si nevšímá. *Tak ven s tím, dám se poddat.* „Proč jsem měla tu ženu zabít?“

Bedeckt se zamračil do svého korbele. „Pro prachy. Pokud se nemýlím.“

„Probrala jsem jí kapsy. Nic cenného neměla.“

Bedeckt pohlédl na nový šátek ovázaný kolem jejího zápěstí a Stehlen skryla ruku pod stůl. „Našla jsem ho.“

„Nemluvil jsem o mincích, které jsi shrábla.“

„Už jsem ti řekla, že žádné prachy neměla,“ vyštěkla Stehlen.

Bedeckt pokračoval, jako by ji neslyšel: „Mám plán. Bude potřebovat trochu dopilovat, ale myslím, že je dobrý.“

„Dobrý znamená, že nám vydělá spoustu prachů? Dobrý znamená, že nebude takový jako těch posledních deset? Dobrý znamená, že nebude pitomý a nebezpečný?“

„Myslím, že z těch tří věcí platí aspoň jedna.“

„To je kurva skvělý. A co je to za plán?“

„Unést to božské děcko a za výkupné ho vrátit geborenským.“

Stehlen nakrčila nos, jako by ucítila odporný smrad. „Myslím, že by mohl být docela výnosný.“ Mávla na hostinského a objednala další rundu piva. „Vím, co o tom plánu řekne Wichtig: že je pitomý a slabomyslný. A že to bude sranda.“ Odplivla si na podlahu hostince. „Kdy začneme?“

„Zítra v noci. Pokud je Wichtig stále naživu.“

Z celého srdce doufám, že se ten debilní krasavec nechá zabít na té své pitomé misi stát se nejotravnějším šermířem světa. Stehlen přičichla ke svému korbelu. *Co tu, kurva, tak hnusně smrdí?*

„A... jaký je plán na dnešní noc?“ zeptala se.

Bedeckt se vyhnul jejímu pohledu a mávl na hostinského. „Pít. Spát.“
„Další skvělý plán.“ *Ty sráči.*

Ranní slunce probleskovalo prachem, zvrženým shromážděným davem. Bedeckt si pahýlem dlaně zastínil vodnaté oči. V hlavě mu dunělo, jako by tam cválal válečný oř. Ucpaný nos jej nutil dýchat ústy a vápencový prach mu pokrýval vysušený jazyk. *Měl bych se vrátit do hostince a lehnout si. Wichtig si tam venku může chcípnout sám.*

Přelétl zrakem asi padesátičlenný dav, který se tísnil v úzkém kruhu. Lidé se strkali a pomocí loktů se snažili získat lepší výhled. Uprostřed kruhu stál mohutný svalnatý muž a měřil si Wichtiga pohrdavým pohledem.

Bedeckt pozoroval obrovsky zjizvené rysy, mohutné pletence svalů a potlačovanou zuřivost. *Když už jsem tady, můžu si dopřát trochu zábavy.* Poklepal Wichtiga po zádech. „Tvůj soupeř už zabil hezkou řádku lidí a vždycky si to užíval.“

Wichtig si jen odfrkl. Byl příliš zaujatý pozorováním davu pro případ, že by zahlédl nějakou krasavici, než aby Bedecktovi věnoval pozornost.

Bedeckt to zkusil znova: „Koukni na ty jizvy. Ten chlap už vybojoval spoustu soubojů. A všechny soupeře zabil.“

Wichtig opovržlivě pohlédl na šermíře, který stál na opačné straně kruhu. „Má jizvy, protože se nechal pořezat. Já žádnou nemám, protože jsem to nedopustil. Tak mi řekni, kdo je lepší šermíř.“ Hovořil nahlas, aby ho dav slyšel.

„Aha,“ zabručel Bedeckt, „jenže on stojí mezi svými věřícími, zatímco o tobě tu nikdo neslyšel.“

„Brzy tu bude ležet mrtvý a oni o mně uslyší.“ Wichtig na Bedeckta našpulil rty. „Velmi si cením těchhle povzbudivých keců. Pomáhají mi soustředit pozornost. Nejdřív získám ten dav. Pak vyhraju souboj.“

„Zdá se, že si zatraceně věříš.“

„To si piš.“

Smutné bylo, že Bedeckt už takových soubojů viděl dost na to, aby věděl, že Wichtigova sebedůvěra je přinejmenším opodstatněná. Zjizvený šermíř vkráčel doprostřed kruhu a zůstal stát s rukama v bok. Zavolał na Wichtiga, aby ho celý dav slyšel: „Nemůžeš mě

porazit. Všichni v tomhle městě vědí, že jsem nejnebezpečnější muž s mečem, který tu žije.“

Wichtig významně mrkl na jednu pohlednou mladou dámu. „Možná,“ pronesl sebejistě hlubokým, zvučným hlasem, „ale existují stovky měst v desítkách království, kde všichni vědí, že *já* jsem jediným žijícím největším šermířem.“ Blýskl na diváky oslnivým úsměvem. „Jistě, pár lidí v tomhle roztomilém městečku – Bedeckte, jak se to tu jmenuje?“

„Unbrauchbar.“

„V téhle zasrané žumpě o tobě slyšelo – Bedeckte, jak se jmenuje?“

„Jak to mám, kurva, vědět?“

„Ať už se jmenuješ –“

„Vollk Urzschluss.“

„Tady o tobě slyšeli. Ale já jsem procestoval svět křížem krážem a zabil jsem velké množství rádoby největších šermířů světa. A o tobě jsem nikdy neslyšel. Vlastně si myslím, že nejsi ani v první stovce.“

Bedeckt pozoroval, jak Vollk vrhá pohledy do davu a snaží se odhadnout jeho reakci. Tváří v tvář víře sročené lůzy na dovednosti v zacházení s mečem příliš nezáleželo.

„Ta města leží daleko odsud,“ prohlásil Vollk. „Jejich víra tu nic neznamena.“

„Ano, ano. Tuhle písničku jsem už slyšel.“

Bedeckt obrátil oči v sloup. Wichtig s oblibou papouškoval slova chytřejších a vzdělanějších lidí, jako by byla jeho vlastní.

Wichtig pokračoval ve svém proslovu k davu: „Jenže zapomínáte zohlednit množství věřících a hloubku jejich víry. Dovolím si citovat geborenské damony: pokud dostatečné množství lidí věří dostatečně silně, mohou změnit celý svět.“ Wichtig se arogantně usmál. „Vím, že jsem největším šermířem světa. Stovky tisíc lidí vědí, že jsem největším šermířem světa. Už brzy všichni v téhle zasrané žumpě budou vědět, že jsem největším šermířem světa. A ty, můj příteli, naneštěstí nebudeš naživu, abys to zjistil. Toto předurčení je nezvratné jako skála.“

Bedeckta by zajímalo, kde Wichtig slyšel *tuhle* větu.

Vollk pohlédl na Wichtiga a zatvářil se trochu zmateně. „Nejsem žádná skála. Ale... ale jsem pevný jako skála. A tvrdý. Ty jen žvaníš.“

Wichtig se sebevědomě uklonil shromážděnému davu. Už si je získal, pomyslel si Bedeckt; už byli skoro jeho. Wichtig úkosem pohlédł na Vollka. „Ty si *myslíš*, že jsi nejlepší. Já *jsem* nejlepší. Myslel sis, že s pomocí víry tohoto davu bys mě mohl porazit. Teď... už i ty víš, že je to blbost.“ Wichtig tasil meč a předvedl teatrální úklonu. „Můžeme?“

O deset sekund později ležel Vollk Urzschluss v prachu a z bodné rány na hrudi mu vybublávala krev. Wichtig stál zády k poraženému šermíři a užíval si nadšeného potlesku davu.

Bedeckt pozoroval Vollkovy prsty, které se křečovitě zatínaly do hlíny. Velký muž vyděšeně poulič oči, když se jeho krví zalité plíce pokoušely popadnout dech. „Wichtigu, copak ho necháš chcípat takhle nechutně pomalu? Proč ho nedorazíš?“

Wichtig poplácal Bedeckta po zádech. „Pohled na pomalou smrt se přihlížejícím lépe vryje do paměti. Pokud mám být jednoho dne označen za největšího šermíře světa, je důležité, aby si tohle dobře zapamatovali. Pokud tihle lidé zapomenou, nejsou mi k ničemu.“

„Máš hlavu plnou sraček.“

„Ale pravdivých. Víím, že nejsem tak chytrý, pohledný, obratný a ani nemám takové štěstí, jak si myslím. Víím, že jsou to mé bludy. Nicméně jsem si zatraceně jistý, že jsem nejchytřejší, nejpohlednější, nejjobratnější a mám větší štěstí než kdokoli jiný v tomhle zasraném městečku. Takže je ohýbám svou vůlí. Když chci, aby mě měli rádi, mají mě rádi. Když chci, aby se mě báli, bojí se mě. Jsem nadaný řečník.“

„Jsi pomatený idiot,“ odvětil otráveně Bedeckt. „Deprimuje mě, že dokážeš přesvědčit lidi o čemkoli. Papouškuješ slova chytřejších lidí, která sám nechápeš.“

Wichtig pohlédł Bedecktovi do očí. „Ne, to ty nic nechápeš. Na skutečnosti nezáleží a to je fakt. Nezískal jsem ten dav logikou, ale tím, že jsem do jejich mysli zasel sémě pochybností a posílil svoje sebevědomí. Jakmile jsem poznal, že jeho přívrženci zapochybovali, věděl jsem, že on pochybuje taky.“ Wichtig se pohrdavě zahleděl na muže, který ještě stále vykašlával do prachu krev. „Jeho pochybnosti ho zabily dřív než já.“

Jasně, pomyslel si Bedeckt, tvůj meč v jeho plicích s tím neměl vůbec nic společného.